

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 502

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 21 iunie 2019

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 173 din 26 martie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul entității”, cuprinsă în art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.....	2-4		
Decizia nr. 395 din 5 iunie 2019 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate privind Hotărârea Camerei Deputaților nr. 17/2019 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională.....	5-10		
Decizia nr. 396 din 5 iunie 2019 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate privind Hotărârea Senatului nr. 20/2019 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională.....	10-14		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
52. — Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunii			
		53.	acordate prin Licența de concesiune nr. 2.824/2001 pentru exploatarea resurselor de nisip și pietriș în perimetrul Bulci Est, județul Arad, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „DRUMCO” — S.A., aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 200/2004 15
			— Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunii acordate prin Licența de concesiune nr. 1.548/2000 pentru exploatarea resurselor de nisip și pietriș în perimetrul Galtiu, județul Alba, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „APULLUM CONS” — S.A., aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.819/2004 15
		70.	— Ordin al ministrului afacerilor interne privind stabilirea criteriilor sectoriale și pragurilor critice aferente acestora, necesare identificării și desemnării infrastructurilor critice naționale, aferente subsectorului „Situății de urgență” din cadrul sectorului „Securitate națională”..... 16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 173**

din 26 martie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul entității”, cuprinsă în art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 22.342/3/2017 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 573D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 574D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 33.464/3/2017 al aceleiași instanțe.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele anterior menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 574D/2018 la Dosarul nr. 573D/2018. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 pentru organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 574D/2018 la Dosarul nr. 573D/2018, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că dispozițiile legale criticate au mai fost analizate, prin raportare la critici similare, în acest sens menționând Decizia Curții Constituționale nr. 333 din 10 mai 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 4 aprilie 2018, pronunțate în Dosarul nr. 22.342/3/2017 și, respectiv, nr. 33.464/3/2017, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și, respectiv, art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013. Excepția a fost invocată din oficiu de instanța de judecată în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații formulate împotriva unor decizii emise de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile art. 35 alin. (1) Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale în ceea ce privește efectul stabilirii competenței exclusive a Tribunalului București în soluționarea tuturor contestațiilor formulate împotriva deciziilor emise de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor. În acest sens se arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești trebuie realizată de către legiuitor orientându-se după principiul *est modus in rebus*, respectiv acesta trebuie să fie preocupat ca exigențele instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu pună sub semnul întrebării însăși existența dreptului. Totodată, Curtea a statuat că potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are libertatea de a stabili competența instanțelor de judecată, precum și normele de procedură judiciară, cu condiția implicită de a nu contraveni altor norme și principii constituționale. Cu alte cuvinte, competența exclusivă a legiuitorului de a stabili normele privind procedura de judecată nu este absolută, limitele libertății de reglementare fiind determinate de obligativitatea respectării normelor și principiilor privind drepturile și libertățile fundamentale, precum și celelalte principii consacrate prin Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte. Astfel, în opinia instanței de judecată care a invocat din oficiu excepția, prevederile legale criticate contravin principiului constituțional al egalității în drepturi și dreptului la apărare, creând un dezechilibru între părți, în ceea ce privește exercițiul dreptului la apărare, prin avantajarea entității pârâte și dezavantajarea persoanelor ce locuiesc la o distanță mai mare de București, ca urmare a generării unor costuri suplimentare în sarcina acestora.

9. De asemenea, se susține că este încălcat și principiul constituțional al accesului liber la justiție, dat fiind faptul că rolul Tribunalului București este deja supraîncărcat, iar începând cu data de 20 mai 2018, timp de 6 luni, vor fi înregistrate circa 40.000 de dosare (acestea fiind nesoluționate de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, la care se adaugă cele soluționate, respectiv contestațiile împotriva deciziilor de invalidare sau de compensare prin puncte), ceea ce înseamnă un număr de aproximativ 1.000 dosare/judecător, astfel încât nu va putea fi respectat termenul de 60 de zile pentru fixarea primului termen, iar durata de soluționare va crește considerabil. Mai mult, această durată va crește și din cauza faptului că proba cu expertiza imobiliară trebuie administrată prin comisie

rogatorie, pentru că evidențele funciare sunt la locul situării imobilului.

10. Se mai susține că sunt încălcate și dispozițiile art. 53 din Constituție, din următoarele motive: măsura nu este necesară pentru asigurarea unei practici unitare, având în vedere, pe de o parte, faptul că deja există mai multe hotărâri ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțate în soluționarea unor recursuri în interesul legii, și hotărâri prealabile, în această materie, precum și decizii ale Curții Constituționale. De altfel, existența unei practici unitare este un deziderat general, nu doar în această materie; dacă s-ar accepta că se poate obține o practică unitară doar prin reglementarea unei competențe exclusive, atunci ar însemna să existe instanțe specializate doar pe anumite tipuri de litigii, fără a se lua în considerare regulile de competență prevăzute de Codul de procedură civilă, aspect ce nu poate fi reținut; măsura nu este aptă să conducă la remedierea disfuncționalităților constatate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în această materie, ci, din contră, să mențină și să perpetueze starea de insecuritate juridică, fapt ce atrage încălcarea art. 148 din Constituție; de asemenea este încălcat și dreptul de proprietate al persoanelor îndreptățite la restituire, reglementat de art. 44 din Constituție, având în vedere că situația preluării abuzive nu a fost clarificată timp de peste 17 ani; se instituie o diferență nejustificată cu privire la stabilirea instanței competente. Astfel, în cazul în care primarul/prefectul/comisia locală nu a soluționat notificarea, persoana îndreptățită poate solicita constatarea existenței și întinderii dreptului de proprietate, competența revenind tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, respectiv de la locul situării imobilului; or, în cazul în care notificarea a fost totuși soluționată, iar Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor invalidează măsura acordării de despăgubiri (ceea ce echivalează practic cu o reanalizare a dosarului administrativ, ca și în cazul nesoluționării notificării), competența revine Tribunalului București, fără nicio justificare obiectivă, din moment ce în ambele cazuri se analizează aceleași aspecte, respectiv constatarea existenței și întinderii dreptului de proprietate; stabilirea competenței la nivelul tribunalului de la locul de situare a imobilului (potrivit art. 117 din Codul de procedură civilă, în cazul cererilor formulate în baza Legii nr. 10/2001 și a Legii nr. 165/2013 fiind vorba, de fapt, despre drepturi reale imobiliare) ar prezenta avantaje practice incontestabile: expertiza ar fi efectuată mult mai ușor, fapt ce ar conduce la reducerea duratei de soluționare a cauzelor, reducere ce ar rezulta și din faptul că ar exista mai puține cauze pe rolul fiecărui tribunal; costurile ar fi mult reduse, atât pentru părți, cât și, în final, pentru stat; accesul la justiție și egalitatea în fața legii ar fi respectate; pentru anumite regiuni ale țării soluționarea acestor cauze presupune un probatoriu specific (înscrisuri, registre), care se află la nivel local și poate fi mult mai ușor obținut și analizat de instanțele respective.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit încheierilor de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013 și, respectiv, prevederile art. 35 alin. (1) din același act normativ. Analizând motivarea excepției, Curtea reține că obiectul acesteia îl reprezintă sintagma „*la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității*”, cuprinsă în art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, potrivit căruia: „(1) *Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.*”

15. În opinia instanței de judecată care a invocat din oficiu excepția, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 53 — *Restrângerea unor drepturi și al unor libertăți* și art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra excepției de neconstituționalitate a sintagmei „*la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității*”, cuprinsă în art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 333 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 694 din 9 august 2018, în raport cu aceleași dispoziții constituționale și cu o motivare identică. Prin această decizie, raportându-se la jurisprudența sa anterioară în această materie, Curtea a reținut că textul de lege criticat conține norme de procedură, prin care este reglementată competența secției civile a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității de a soluționa contestația împotriva deciziilor emise de entitățile investite de lege. Curtea a constatat că toate deciziile de invalidare sau de compensare prin puncte emise de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, precum și refuzul acesteia de a soluționa cererile adresate în temeiul legilor reparatorii în materia proprietății vor putea fi contestate numai la secția civilă a Tribunalului Municipiului București, fiind, așadar, reglementată competența exclusivă a unei singure instanțe cu privire la soluționarea acestor cauze. Cu privire la modul de stabilire a competenței instanțelor de judecată, Curtea a observat însă că aceasta nu este singura situație în care legiuitorul a reglementat o competență exclusivă a unei instanțe. Astfel, spre exemplu, potrivit art. 4 alin. (4), art. 10 alin. (2) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia ori contestația împotriva adevărului prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din aceeași ordonanță de urgență se introduce la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București.

17. Cu privire la acestea, făcând referire la jurisprudența sa anterioară, de exemplu, Decizia nr. 530 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009, și Decizia nr. 1.420 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 6 decembrie 2011, Curtea a reținut că asemenea reglementări sunt în consonanță cu Legea fundamentală, deoarece art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție statuează că justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege. În înțelesul acestei norme constituționale,

legiuitorul este singurul abilitat să reglementeze, prin lege, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, fără alte restricții decât cele rezultate din celelalte prevederi ale Constituției sau din actele normative internaționale prevăzute în art. 20 din Legea fundamentală. Totodată, în jurisprudența sa, Curtea a mai stabilit, de exemplu, prin Decizia nr. 731 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 22 decembrie 2015, că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul accesului liber la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a tuturor celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege, nicio lege neputând exclude de la exercițiul drepturilor procesuale astfel instituite vreo categorie sau grup social.

18. În continuare, prin deciziile citate, Curtea a mai reținut că Legea nr. 165/2013 a fost adoptată ca urmare a pronunțării de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, la data de 12 octombrie 2010, a Hotărârii-pilot din Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, prin care, *inter alia*, instanța europeană a remarcat că prevederile legislative complexe și modificările ce le-au fost aduse de-a lungul timpului s-au tradus printr-o practică judiciară neconstantă și au generat o incertitudine juridică generală în ceea ce privește interpretarea noțiunilor esențiale referitoare la drepturile foștilor proprietari, ale statului și ale terților dobânditori ai bunurilor imobile naționalizate (paragraful 221). În considerarea acestor observații, Curtea Constituțională a apreciat că, pe lângă dezideratul unei mai bune administrări a justiției, prin reglementarea criticată, legiuitorul român a avut ca scop și realizarea obiectivului de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii în materia restituirii, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, creând premisele unor practici judiciare constante prin reglementarea unui cadru normativ corespunzător. Având în vedere cele anterior expuse, precum și faptul că nicio dispoziție din Legea fundamentală sau din actele normative internaționale invocate nu prevede interdicția instituirii unei anumite instanțe care să fie competentă să judece o cauză, ci numai dreptul oricărei persoane de a se adresa instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

19. În subsidiar, Curtea a mai reținut că problema relevată vizează mai degrabă asigurarea condițiilor necesare bunei

funcționării a instanțelor judecătorești. În legătură cu acest aspect, Curtea a reținut că exercitarea de competențe specifice în domeniu îi revine Guvernului (stabilește numărul maxim de posturi pentru instanțele judecătorești — anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2009), Consiliului Superior al Magistraturii [stabilește atât condițiile necesare pentru suplimentarea numărului de posturi pentru instanțele judecătorești — art. 37 lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, cât și modul de gestionare a promovării pe loc și valorificarea corespunzătoare a acestor procedee, atunci când nevoile justiției o cer — art. 45 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, art. 19 alin. (1) pct. 11 și 19 din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 326 din 24 august 2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din 27 septembrie 2005], ministrului justiției [aprobă statele de funcții și personal pentru instanțele judecătorești — art. 135 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005], precum și președintelui de instanță [crearea de completuri specializate, la propunerea colegiului de conducere al fiecărei instanțe — art. 41 alin. (1) din Legea nr. 304/2004]. Cu alte cuvinte, autoritățile publice trebuie să se manifeste activ în a asigura buna administrare a actului de justiție. De aceea, din punctul de vedere al aspectului de neconstituționalitate invocat, problema nu este una de reconfigurare a competenței teritoriale a instanțelor judecătorești, în privința cererilor prevăzute de art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013, ci de asigurare a unei organizări corespunzătoare la nivelul instanței unice desemnate de către legiuitor.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, cele statuate prin decizia citată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

21. Pentru aceleași considerente, în prezenta cauză, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 148 din Constituție. De asemenea, în ceea ce privește invocarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 53, Curtea reține că aceste prevederi nu sunt incidente în cauză.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de instanța de judecată din oficiu în dosarele nr. 22.342/3/2017 și nr. 33.464/3/2017 ale Tribunalului București — Secția a V-a civilă și constată că sintagma „*la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității*”, cuprinsă în art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 26 martie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 395

din 5 iunie 2019

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate privind Hotărârea Camerei Deputaților nr. 17/2019 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea sesizării de neconstituționalitate a Hotărârii Camerei Deputaților nr. 17/2019 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională, sesizare formulată de Grupul parlamentar al Partidului Uniunea Salvați România din Camera Deputaților.

2. Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.876 din 14 mai 2019 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.342L/2/2019.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate se arată că hotărârea adoptată este contrară art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât dezbaterile din plenul Camerei Deputaților privitoare la numirea unui judecător la Curtea Constituțională au depășit programul regulamentar de lucru. Astfel, deși programată a se desfășura în intervalul 10,00—11,30 din ziua de 7 mai 2019, program agreat de Comitetul liderilor grupurilor parlamentare, liderul Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat a solicitat prelungirea ședinței după depășirea timpului alocat, în jurul orei 12,00. Se apreciază că prelungirea programului de lucru s-a realizat în mod neregulamentar, cu încălcarea art. 144 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, din moment ce, pe de o parte, programul de lucru, la momentul solicitării de prelungire, era deja depășit, iar, pe de altă parte, solicitarea de prelungire a fost făcută în cursul dezbaterii, și nu la începutul ședinței. În consecință, se apreciază că hotărârea criticată a fost adoptată cu încălcarea principiului legalității, care impune inclusiv „puterii legiuitoare” respectarea actelor normative pe care le emite.

4. Se susține că hotărârea criticată contravine art. 144 din Constituție coroborat cu art. 62 din Legea nr. 47/1992, întrucât domnul Gheorghe Stan, odată validat de plenul Camerei Deputaților, pentru a evita starea de incompatibilitate, avea obligația depunerii demisiei din calitatea de magistrat până la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii de numire în funcția de judecător al Curții Constituționale. Or, deși Hotărârea Camerei Deputaților nr. 17/2019 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, domnul Gheorghe Stan continuă să ocupe funcția de procuror-șef al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Prin urmare, întrucât nu a demisionat din calitatea de procuror, se consideră că domnul Gheorghe Stan este într-o vădită stare de incompatibilitate, contrar art. 144 din Constituție.

5. Se apreciază că hotărârea criticată contravine art. 143 din Constituție, întrucât domnul Gheorghe Stan nu are anvergura profesională necesară ocupării funcției de judecător la Curtea Constituțională. În acest sens se arată că, în cadrul audierilor desfășurate în Comisia juridică, de disciplină și imunități și în plenul Camerei Deputaților, acesta a răspuns greșit sau a refuzat să răspundă la o serie de întrebări și că audierile în sine s-au desfășurat într-un mod părtinitor, fiind limitat dreptul opoziției de a adresa întrebări [câte două pentru fiecare grup parlamentar]. Se mai arată că din CV-ul înaintat Comisiei juridice, de disciplină și imunități se desprinde concluzia că domnul Gheorghe Stan nu are activitate publicistică de specialitate și că, deși rezultatele obținute la examenele profesionale sunt adecvate, ele nu denotă în niciun caz „înantă competență profesională”. Prin urmare, domnul Gheorghe Stan nu îndeplinește condiția de „înantă competență profesională” în domeniul juridic și cu atât mai mult în domeniul dreptului constituțional. Se solicită Curții Constituționale modificarea jurisprudenței sale reprezentate prin Decizia nr. 459 din 16 septembrie 2014 în sensul de a putea controla constituționalitatea hotărârilor de numire în funcția de judecător al Curții Constituționale inclusiv din perspectiva îndeplinirii condiției de „înantă competență profesională”. Se face trimitere la „Opinia Comisiei de la Veneția referitoare la propunerea de lege constituțională privind Curtea Constituțională a Armeniei [CDL-AD (2017)011]”, prin care s-au arătat următoarele: „criteriul «înaltei competențe profesionale», astfel cum este prevăzut de Constituție, nedevelopat în propunerea legislativă, poate fi dificil de aplicat cu precizie în practică, dar este adecvat. Scopul acestei formulări este de a asigura că judecătorii Curții Constituționale au o pregătire juridică specială, «superioară»”.

6. Se mai susține că hotărârea criticată încalcă art. 145 din Constituție, întrucât domnul Gheorghe Stan nu oferă suficiente garanții de independență și imparțialitate. În acest sens se arată că o serie întreagă de acțiuni ale Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se află într-o sincronizare cu discursul public și interesele Partidului Social Democrat. Cu referire la necesitatea independenței judecătorilor Curții Constituționale se invocă „Opinia Comisiei de la Veneția referitoare la Amendamentele Legii privitoare la Tribunalul Constituțional din Polonia [CDL-AD (2016)001]”, prin care s-au arătat următoarele: „în vreme ce membrii Parlamentului reprezintă, în mod legitim, ideile partidelor politice, situația este foarte diferită în privința judecătorilor constituționali. Judecătorii constituționali au o obligație de ingratitudine față de autoritatea care i-a ales sau numit. (...) Ca judecători, ei sunt independenți și loiali Constituției, nu față de cei care i-au ales”.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președintelui Camerei Deputaților pentru a comunica punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților.

8. Președintele Camerei Deputaților a comunicat punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților, prin care se solicită respingerea sesizării de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

9. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căreia liderul Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat a solicitat prelungirea programului la momentul la care se depășise intervalul de timp alocat dezbaterilor, și nu la începutul ședinței, se arată că, în raport cu timpul aprobat de Comitetul liderilor pentru dezbaterile din cadrul plenului Camerei Deputaților, aceasta nu se poate constitui într-un motiv de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența constantă a Curții Constituționale care a statuat că nu este de competența acesteia să intervină în procedura dezbaterilor parlamentare nici cu privire la pretensele încălcări înregistrate în cadrul comisiilor și nici cu privire la alte prevederi regulamentare care privesc modul de organizare a dezbaterilor. În acest sens se arată că Regulamentul Camerei Deputaților nu este normă de referință în exercitarea controlului de constituționalitate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 137 din 20 martie 2018) și că nu ține de competența Curții Constituționale exercitarea controlului asupra actelor de aplicare a regulamentelor parlamentare, întrucât s-ar încălca însuși principiul autonomiei regulamentare al celor două Camere, instituit prin art. 64 alin. (1) teza întâi din Constituție (a se vedea și Decizia nr. 786 din 13 mai 2009). În virtutea principiului autonomiei regulamentare, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 710 din 6 mai 2009, aplicarea regulamentului este o atribuție a Camerei Deputaților, așa încât contestațiile deputaților privind actele concrete de aplicare a prevederilor regulamentului sunt de competența exclusivă a Camerei Deputaților, aplicabile, în acest caz, fiind căile și procedurile parlamentare stabilite în propriul regulament. Autonomia regulamentară de care beneficiază cele două Camere ale Parlamentului conferă acestora dreptul de a dispune cu privire la propria organizare și instituire a procedurilor de desfășurare a activităților parlamentare, operând în cadrul limitelor stabilite de Legea fundamentală, în scopul îndeplinirii atribuțiilor constituționale ale Parlamentului, autoritatea reprezentativă prin care poporul român își exercită suveranitatea națională. În sensul celor de mai sus este invocată Decizia nr. 252 din 19 aprilie 2018, paragrafele 96—98. Se mai arată că Regulamentul Camerei Deputaților trebuie să permită o libertate de acțiune parlamentarilor sau grupurilor parlamentare în acord cu dispozițiile art. 69 din Constituție și să garanteze autorității legiuitoare posibilitatea de a-și îndeplini rolul constituțional. Or, instrumentul juridic menit să asigure îndeplinirea atribuțiilor Parlamentului nu poate constitui o piedică în realizarea scopului său (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 209 din 7 martie 2012).

10. Cu privire la încălcarea art. 144 din Constituție, raportat la art. 62 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, se arată că această critică vizează o pretinsă stare de incompatibilitate a cărei soluționare nu este de competența Curții Constituționale, ci a Agenției Naționale de Integritate, motiv pentru care autorul sesizării ar fi trebuit să se adreseze instituției competente. Se mai susține că numirea judecătorului la Curtea Constituțională din data de 7 mai 2019 nu poate intra în efectivitate până la data de 15 iunie 2019, în raport cu dispozițiile art. 5 alin. (2) și (4) din Legea nr. 47/1992. Intrarea efectivă în exercițiul funcției de judecător al Curții Constituționale intervine doar în conformitate cu art. 63 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 care prevede în mod expres că judecătorii Curții își vor exercita funcția de la data depunerii jurământului. Prin urmare, la acest moment nu se poate susține că există o incompatibilitate a domnului Gheorghe Stan, având în vedere că acesta nu desfășoară activitatea de judecător la Curtea Constituțională, el fiind doar nominalizat de Camera Deputaților pentru a-și exercita această funcție cu începere de la data de 15 iunie 2019. De altfel, există chiar o ipoteză greu de imaginat în susținerea autorului sesizării potrivit căreia, în intervalul 7 mai — 15 iunie 2019, Curtea Constituțională ar avea,

prin încălcarea normelor Constituției, 10 judecători. În aceste condiții, pretinsa stare de incompatibilitate, pe de-o parte, nu există, iar, pe de altă parte, Curtea Constituțională nu are calitatea să se pronunțe în locul Agenției Naționale de Integritate.

11. Cu privire la încălcarea art. 1 alin. (3) și (5) și art. 143 din Constituție se arată că, prin Decizia nr. 459 din 16 septembrie 2014, Curtea Constituțională a statuat că decretul Președintelui privind numirea judecătorilor la Curtea Constituțională sunt excluse din sfera controlului judecătoresc sub aspectul verificării îndeplinirii condiției „înaltei competențe profesionale”. Prin urmare, evaluarea acestei condiții revine, în exclusivitate, titularului dreptului de numire în funcție.

12. Cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 145 din Constituție în sensul că domnul procuror Gheorghe Stan nu ar prezenta garanțiile necesare de independență și imparțialitate, se arată că aspectele invocate în sesizare nu pot fi avute în vedere din două motive: în primul rând, sunt opinii subiective, iar, în al doilea rând, textele invocate se referă la comportamentul pe care cel care ocupă funcția de judecător al Curții Constituționale trebuie să îl îndeplinească după dobândirea calității de judecător la Curtea Constituțională. În privința comportamentului pretins neconform ce ar fi adus atingere eticii profesionale a unui procuror, autorul sesizării avea posibilitatea să se adreseze singurei autorități care are competența de a stabili încălcarea normelor profesiei de către procuror, Consiliului Superior al Magistraturii, acesta având atributul de a stabili dacă susținerile sunt reale sau dacă ele constituie un atac la independența justiției.

13. La termenul de judecată fixat pentru data de 29 mai 2019, Curtea a dispus amânarea dezbaterilor asupra cauzei pentru data de 5 iunie 2019, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. l) din Constituție și ale art. 1, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

15. Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie Hotărârea Camerei Deputaților nr. 17/2019 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 7 mai 2019, potrivit căreia: „*Articol unic. — Domnul Gheorghe Stan se numește în funcția de judecător la Curtea Constituțională, pentru un mandat de 9 ani, ca urmare a încetării mandatului domnului judecător Minea Mircea Ștefan prin expirarea, la data de 15 iunie 2019, a termenului pentru care a fost numit.*”

16. Autorul sesizării invocă, în susținerea acesteia, prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și alin. (5) privind respectarea Constituției și a legilor, art. 143 privind condițiile pentru numirea în funcția de judecător al Curții Constituționale, art. 144 privind incompatibilitățile funcției de judecător al Curții Constituționale și art. 145 privind independența și inamovibilitatea judecătorului Curții Constituționale.

17. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 62 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit căreia: „*Numirea judecătorilor, în condițiile prezentei legi, se poate face numai cu*

acordul prealabil, exprimat în scris, al candidatului. În cazul în care candidatul ocupă o funcție incompatibilă cu aceea de judecător al Curții Constituționale sau face parte dintr-un partid politic, acordul trebuie să cuprindă angajamentul candidatului de a demisiona, la data numirii, din acea funcție sau din partidul politic al cărui membru este.”, precum și ale art. 86 alin. (1), art. 89, art. 90 și art. 144 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 28 iunie 2016, care au următorul cuprins:

— Art. 86 alin. (1): „(1) Proiectul ordinii de zi și proiectul programului de lucru ale Camerei Deputaților pentru săptămâna următoare se întocmesc de Biroul permanent.”;

— Art. 89: „Proiectul ordinii de zi și proiectul programului de lucru sunt săptămânale și se aprobă de Comitetul liderilor grupurilor parlamentare în ziua de miercuri a fiecărei săptămâni de lucru a Camerei, pentru săptămâna următoare.”;

— Art. 90: „În cazuri excepționale, modificarea ordinii de zi sau a programului de lucru se aprobă de Comitetul liderilor grupurilor parlamentare, la cererea Biroului permanent.”;

— Art. 144 alin. (3): „La solicitarea motivată a președintelui de ședință sau a unui lider de grup parlamentar, făcută la începutul unei ședințe de lucru în plen, ordinea de zi sau programul de lucru se poate modifica prin aprobarea Camerei”.

18. Examinând sesizarea de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 146 lit. l) din Constituție coroborat cu art. 27 din Legea nr. 47/1992, atât sub aspectul titularului dreptului de sesizare, și anume un grup parlamentar, cât și sub aspectul obiectului sesizării, respectiv Hotărârea Camerei Deputaților nr. 17/2019.

19. Referitor la obiectul hotărârilor Parlamentului care pot fi supuse controlului de constituționalitate întemeiat pe art. 146 lit. l) din Constituție coroborat cu art. 27 din Legea nr. 47/1992, în jurisprudența sa, Curtea a analizat și alte condiții de admisibilitate a sesizării, care nu sunt explicit prevăzute de lege, dar care au fost create pe cale jurisprudențială [Decizia nr. 65 din 23 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 11 aprilie 2019, paragrafele 24—27]. Astfel, o condiție de admisibilitate a sesizărilor privind neconstituționalitatea hotărârilor Parlamentului o reprezintă relevanța constituțională a obiectului acestor hotărâri. Curtea a constatat că pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional (a se vedea, în acest sens, deciziile nr. 53 și 54 din 25 ianuarie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012). Prin Decizia nr. 251 din 30 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 21 mai 2014, paragraful 15, Curtea a stabilit că textul art. 27 din Legea nr. 47/1992 nu instituie vreo diferențiere între hotărârile care pot fi supuse controlului Curții Constituționale sub aspectul domeniului în care au fost adoptate sau sub cel al caracterului normativ sau individual, ceea ce înseamnă că toate aceste hotărâri sunt susceptibile a fi supuse controlului de constituționalitate — *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*. În consecință, sesizările de neconstituționalitate care vizează asemenea hotărâri sunt de plano admisibile. În cauza de față, hotărârea criticată are caracter individual și vizează numirea unui judecător la Curtea Constituțională, instituție de rang constituțional, astfel că această condiție de admisibilitate este îndeplinită.

20. Curtea a mai stabilit că, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate întemeiată pe art. 146 lit. l) din Constituție coroborat cu art. 27 din Legea nr. 47/1992, norma de referință trebuie să fie de rang constituțional, pentru a se putea analiza dacă există vreo contradicție între hotărârile menționate la art. 27 din Legea nr. 47/1992, pe de o parte, și exigențele procedurale și substanțiale impuse prin Constituție, pe de altă parte. Așadar, criticile formulate trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu una legală ori regulamentară. Prin urmare, toate hotărârile plenului Camerei Deputaților, ale plenului Senatului și ale plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului pot fi supuse controlului de constituționalitate, dacă în susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate dispoziții cuprinse în Constituție. Invocarea acestor dispoziții nu trebuie să fie formală, ci efectivă. (Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012 și Decizia nr. 628 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, paragraful 15). Curtea a mai reținut, în privința hotărârilor care prin obiectul lor vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional, că norma de referință, în cadrul controlului de constituționalitate exercitat, poate fi atât o dispoziție de rang constituțional, cât și una infraconstituțională, ținând cont de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. O atare orientare a Curții este dată de domeniul de maximă importanță în care intervin aceste hotărâri — autorități și instituții de rang constituțional —, astfel încât și protecția constituțională oferită autorităților sau instituțiilor fundamentale ale statului trebuie să fie una în consecință. Prin urmare, hotărârile plenului Camerei Deputaților, ale plenului Senatului și ale plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului care vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional pot fi supuse controlului de constituționalitate, chiar dacă actul normativ pretins încălcat are valoare infraconstituțională. Întrucât, în cauză, criticile formulate sunt raportate fie la texte constituționale cu caracter generic coroborate cu texte de natură legală, fie la texte constituționale având un conținut normativ specific, acestea urmează a fi analizate pe fond în măsura în care ele se constituie în veritabile critici de neconstituționalitate a căror soluționare ține de competența Curții Constituționale.

21. Astfel, cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la art. 1 alin. (5) din Constituție, în sensul că dezbaterile din plenul Camerei Deputaților privitoare la numirea unui judecător la Curtea Constituțională au depășit programul regulamentar de lucru și că prelungirea programului de lucru s-a realizat în mod neregulamentar, cu încălcarea art. 144 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților din moment ce, pe de o parte, programul de lucru, la momentul solicitării de prelungire, era deja depășit, iar, pe de altă parte, solicitarea de prelungire a fost făcută în cursul dezbaterii, și nu la începutul ședinței, Curtea constată că aceste aspecte țin de modul de aplicare a regulamentelor parlamentare. Or, Curtea, în jurisprudența sa, în mod constant a subliniat faptul că nu este competentă a se pronunța asupra modului de aplicare a regulamentelor (a se vedea Decizia nr. 44 din 8 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 10 august 1993, Decizia nr. 68 din 23 noiembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 19 ianuarie 1994, Decizia nr. 22 din 27 februarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 7 aprilie 1995, Decizia nr. 98 din 15 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 11 martie 2005, Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 260 din 8 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2015, paragraful 18, sau Decizia nr. 128 din 6 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 8 martie 2019, paragraful 30).

22. Curtea nu își poate extinde controlul și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, întrucât ar încălca însuși principiul autonomiei regulamentare al celor două Camere, instituit prin art. 64 alin. (1) teza întâi din Constituție. În virtutea acestui principiu fundamental, aplicarea regulamentului este o atribuție a Camerei Deputaților, așa încât contestațiile deputaților privind actele concrete de aplicare a prevederilor regulamentului sunt de competență exclusivă a Camerei Deputaților, aplicabile, în acest caz, fiind căile și procedurile parlamentare stabilite prin propriul regulament (Decizia nr. 128 din 6 martie 2019, paragraful 30).

23. De principiu, dispozițiile cuprinse în Regulamentul Camerei Deputaților nu sunt norme de referință în exercitarea controlului de constituționalitate (Decizia nr. 137 din 20 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 404 din 11 mai 2018, paragraful 36, și Decizia nr. 650 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 7 februarie 2019, paragraful 215). În măsura în care dispozițiile regulamentare invocate în susținerea criticilor nu au relevanță constituțională, nefiind consacrate expres sau implicit într-o normă constituțională (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 730 din 22 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1043 din 29 decembrie 2017), aspectele invocate nu constituie probleme de constituționalitate, ci de aplicare a normelor regulamentare (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, sau Decizia nr. 650 din 25 octombrie 2018, paragraful 215).

24. Curtea reține că, de principiu, în lipsa unei prevederi constituționale exprese și în temeiul autonomiei de care se bucură, Camera Deputaților, prin votul pe care îl dă asupra proiectului de hotărâre, acoperă viciile regulamentare de procedură ale acesteia, Curtea neavând competența ca ea însăși să cerceteze și să determine starea de fapt, pentru ca din constatările astfel efectuate să stabilească starea de constituționalitate a normei regulamentare (Decizia nr. 467 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 754 din 28 septembrie 2016, paragraful 42). O atare concluzie se impune cu atât mai mult cu cât nicio normă constituțională nu impune exigențe procedurale cu privire la modul în care trebuie solicitată prelungirea programului de lucru al Camerei Deputaților.

25. Prin urmare, în cauza de față, având în vedere că se invocă anumite prevederi regulamentare care nu sunt consacrate expres/implicit în Constituție și care țin de modul de organizare a activității Camerei Deputaților, nu se poate reține incidența art. 1 alin. (5) din Constituție, invocarea sa fiind formală.

26. Se mai susține că hotărârea criticată contravine art. 144 din Constituție coroborat cu art. 62 din Legea nr. 47/1992, întrucât domnul Gheorghe Stan, odată validat de plenul Camerei Deputaților, pentru a evita starea de incompatibilitate, avea obligația depunerii demisiei din calitatea de magistrat până la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii de numire în funcția de judecător al Curții Constituționale.

27. Potrivit art. 68 alin. (1) din Legea nr. 47/1992: „(1) Cu 3 luni înainte de expirarea mandatului fiecărui judecător, președintele Curții sesizează pe președintele Camerei Parlamentului care a numit judecătorul sau, după caz, pe Președintele României, solicitându-l să numească un altul în locul lui; numirea trebuie efectuată cu cel puțin o lună înainte de încetarea mandatului judecătorului predecesor”. Conform art. 62 din Legea nr. 47/1992, „Numirea judecătorilor, în condițiile prezentei legi, se poate face numai cu acordul prealabil, exprimat în scris, al candidatului. În cazul în care candidatul ocupă o funcție incompatibilă cu aceea de judecător al Curții

Constituționale sau face parte dintr-un partid politic, acordul trebuie să cuprindă angajamentul candidatului de a demisiona, la data numirii, din acea funcție sau din partidul politic al cărui membru este”. Potrivit art. 63 din Legea nr. 47/1992, „(1) Judecătorii Curții Constituționale vor depune, în fața Președintelui României și a președinților celor două Camere ale Parlamentului, următorul jurământ: «Jur să respect și să apăr Constituția, îndeplinindu-mi cu bună-credință și fără părtinire obligațiile de judecător al Curții Constituționale. Așa să-mi ajute Dumnezeu!». (2) Jurământul se depune individual. Judecătorii Curții își vor exercita funcția de la data depunerii jurământului”.

28. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că reglementarea prin Constituție a procedurii de desemnare a judecătorilor constituționali constituie o garanție a independenței acestora și a exercitării cu imparțialitate a atribuțiilor ce le revin conform Legii fundamentale. Această funcție este una de rang înalt în cadrul autorităților statului, rolul său fundamental derivând din competențele care revin Curții Constituționale, unica autoritate de jurisdicție constituțională în România, menită să garanteze supremația Constituției. Dezvoltând normele constituționale, dispozițiile Legii nr. 47/1992 prevăd procedura de numire de către Parlament a judecătorilor constituționali, respectiv numirea persoanelor care au întrunit votul majorității membrilor fiecărei Camere, la propunerea birourilor permanente și pe baza recomandării comisiilor juridice, sau desemnarea judecătorilor constituționali de către Președintele României, caz în care autoritatea decizională este una individuală, iar nu colectivă ca în cazul Parlamentului. Numirea se face în temeiul prevederilor constituționale și legale, prin hotărâre a Camerei Deputaților sau a Senatului, respectiv prin decret al Președintelui României. Ultima etapă a procedurii de numire o reprezintă depunerea jurământului în fața Președintelui României și a președinților celor două Camere ale Parlamentului, moment care marchează începerea mandatului de judecător (a se vedea Decizia nr. 459 din 16 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 30 septembrie 2014, paragrafele 35—40, sau Decizia nr. 136 din 20 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 4 mai 2018, paragraful 29).

29. Prin urmare, Curtea reține că procedura de numire în funcția de judecător al Curții Constituționale se realizează într-un interval de 3 luni anterior expirării mandatului judecătorului înlocuit, indiferent de titularul dreptului de numire. Procedura de numire realizată de cele două Camere ale Parlamentului parcurge mai multe etape, și anume: depunerea candidaturilor, însoțite de un „curriculum vitae” și actele doveditoare privind îndeplinirea condițiilor prevăzute de Constituție, audierea candidaților, întocmirea raportului de către comisia juridică, adoptarea hotărârii de numire și depunerea jurământului. Prin urmare, acordul care trebuie să cuprindă angajamentul candidatului de a demisiona, la data numirii, din acea funcție sau din partidul politic al cărui membru este nu se referă la data adoptării hotărârii de numire, ci la data numirii în funcție, dată începând cu care se poate depune jurământul.

30. Potrivit art. 144 din Constituție, „Funcția de judecător al Curții Constituționale este incompatibilă cu oricare altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul juridic superior”. Or, persoana în cauză nu este numită în funcția de judecător al Curții Constituționale de la data emiterii/adoptării/publicării decretului/hotărârii de numire, ci de la data prevăzută în decretul/hotărârea de numire, iar, în lipsa unei asemenea date, de la data la care poate depune jurământul prevăzut de art. 63 din Legea nr. 47/1992, ca urmare a încetării mandatului judecătorului în locul căruia a fost numit. Curtea reține că dobândirea calității de judecător al Curții Constituționale are loc la data numirii astfel determinată, în timp

ce intrarea în exercițiul mandatului are loc la data depunerii jurământului. Astfel, regimul incompatibilităților reglementat de art. 144 din Constituție se raportează la data numirii în funcție, și nu la data emiterii/adoptării/publicării decretului/hotărârii de numire ori la data intrării în exercițiul mandatului.

31. Rezultă că pe perioada cuprinsă între data adoptării hotărârii de numire de către Camera Parlamentului și data numirii în funcția de judecător al Curții Constituționale nu se aplică regimul incompatibilităților reglementat de art. 144 din Constituție. O teză contrară ar duce la concluzia — greșită — că în intervalul temporal cuprins între data adoptării hotărârii de numire și data numirii în funcție, interval care poate fi de maximum trei luni, persoana în cauză, deși nu a fost numită în funcția de judecător al Curții Constituționale, nu poate exercita nicio altă funcție incompatibilă cu aceasta, ceea ce ar contraveni chiar art. 144 din Constituție, potrivit căruia judecătorul Curții Constituționale, așadar, persoana numită în funcția de judecător al Curții Constituționale, are regimul incompatibilităților prevăzut de această normă constituțională, și nu persoana care este numită judecător al Curții Constituționale sub condiția suspensivă a trecerii unui interval temporar predeterminat.

32. Din modul de formulare al articolului unic al Hotărârii Camerei Deputaților nr. 17/2019 se înțelege foarte clar că jurământul poate fi depus începând cu data de 15 iunie 2019, în condițiile în care mandatul judecătorului înlocuit, domnul judecător Mircea Ștefan Minea, fiind unul pe ani și calculat potrivit regulilor de drept public (cu privire la modul de calcul al termenelor în dreptul public, a se vedea Decizia nr. 233 din 20 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 28 decembrie 1999, Decizia nr. 89 din 26 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 19 februarie 2010, sau Decizia nr. 619 din 11 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 4 ianuarie 2017, paragraful 47), a început în data de 15 iunie 2010 și durează până în data de 14 iunie 2019 inclusiv. Rezultă, astfel, că domnul Gheorghe Stan este numit judecător al Curții Constituționale începând cu data de 15 iunie 2019, iar starea sa de incompatibilitate nu trebuie să existe de la data menționată.

33. Se mai apreciază că hotărârea criticată contravine art. 143 din Constituție, întrucât domnul Gheorghe Stan nu ar avea anvergura profesională necesară ocupării funcției de judecător la Curtea Constituțională. Prin Decizia nr. 459 din 16 septembrie 2014, paragrafele 38 și 42—44, Curtea a statuat că marja de apreciere a Președintelui României, a Senatului și a Camerei Deputaților în exercitarea atribuției de a numi judecătorii constituționali nu este limitată la verificarea aspectelor de legalitate pe care le presupune îndeplinirea condițiilor obiective, cuantificabile (legea stabilind în ceea ce privește rangul studiilor și al vechimii juridice nivelul minimal al condițiilor pe care persoana numită trebuie să le respecte), ci vizează și aspecte de oportunitate, autoritățile competente având libertate absolută, în acest caz, să aleagă o anumită persoană apreciată a întruni condiția „înaltei competențe profesionale”. Decizia de numire în funcția de demnitate publică aparține în exclusivitate titularilor prevăzuți de Constituție și implică o apreciere subiectivă, întemeiată pe informațiile care sunt evaluate în mod personal, de către fiecare deputat sau senator, prin acordarea votului în cadrul deciziei colective a fiecărei Camere a Parlamentului, respectiv de către Președintele României, care manifestă o opțiune personală, în cadrul unei decizii individuale.

34. Odată adoptate aceste decizii, opțiunea fiecărui for decident este asumată în plan instituțional și politic, răspunderea pentru alegerea realizată fiind circumscrisă acestui cadru. O interpretare contrară ar însemna că, analizând condiția subiectivă a „înaltei competențe profesionale”, instanțele judecătorești, învestite cu exercitarea controlului de legalitate a decretului Președintelui, sau Curtea Constituțională, învestită cu controlul de constituționalitate al hotărârilor Parlamentului, s-ar substitui prerogativelor constituționale ale Președintelui României, ale Senatului sau ale Camerei Deputaților, după caz, în ceea ce privește numirea unor persoane în funcțiile de demnitate publică, decizia acestor autorități putând fi invalidată în urma efectuării unui control fundamentat pe aprecieri în egală măsură subiective, de către un for judiciar care ar pronunța o hotărâre judecătorească întemeiată pe aceleași standarde relative, variabile și echivoce, ceea ce este în evidentă contradicție cu prevederile legale. A accepta o atare teză echivalează cu negarea atribuțiilor constituționale proprii ale celor două Camere ale Parlamentului, respectiv ale Președintelui României, care ar deveni atribuții comune/partajate cu Curtea Constituțională, respectiv instanțele judecătorești, ceea ce contravine prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție referitoare la principiul separației puterilor în stat, precum și dispozițiilor art. 1 alin. (5) care consacră principiul supremației Constituției. Prin urmare, în ceea ce privește îndeplinirea condiției „înaltei competențe profesionale”, nici instanțele judecătorești și nici Curtea Constituțională nu au vreo competență de control și cenzură.

35. Consacrarea caracterului dihotomic al condițiilor legale pe care persoana numită trebuie să le îndeplinească, și anume condiții obiective și condiții subiective, are drept consecință doar admisibilitatea unui control efectuat de instanța constituțională exclusiv în ceea ce privește condițiile obiective. Curtea Constituțională nu poate analiza și cenzura opțiunea Camerei Deputaților prin cercetarea motivelor pentru care aceasta dispune de prerogativa sa de a numi un judecător la Curtea Constituțională cu privire la o persoană apreciată a întruni cerința „înaltei competențe profesionale”, în condițiile stabilite de Constituție, ci poate doar să verifice și să decidă în legătură cu îndeplinirea condițiilor obiective prevăzute de lege (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 251 din 30 aprilie 2014, paragrafele 19 și 20, Decizia nr. 389 din 2 iulie 2014, paragraful 23, Decizia nr. 459 din 16 septembrie 2014, paragrafele 48 și 49, Decizia nr. 433 din 21 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 617 din 18 iulie 2018, paragraful 31, Decizia nr. 65 din 23 ianuarie 2019, paragrafele 32 și 33).

36. Prin urmare, Curtea Constituțională nu este competentă să verifice îndeplinirea condiției subiective referitoare la „înalta competență profesională” a persoanelor numite în funcția de judecător al Curții Constituționale, condiție prevăzută de art. 143 din Constituție.

37. Se mai susține că hotărârea criticată încalcă art. 145 din Constituție, întrucât domnul Gheorghe Stan nu oferă suficiente garanții de independență și imparțialitate. În acest sens se arată că o serie întreagă de acțiuni ale Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se află într-o sincronizare cu discursul public și interesele Partidului Social Democrat. Curtea constată că aspectele învederate sunt chestiuni de apreciere personală/opinii/puncte de vedere de natură subiectivă ale autorului sesizării, astfel încât acestea nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate a Hotărârii Camerei Deputaților nr. 17/2019, invocarea art. 145 din Constituție fiind, așadar, formală.

38. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. c) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.c), al art. 27 alin. (1) și al art. 28 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate formulată și constată că Hotărârea Camerei Deputaților nr. 17/2019 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 396

din 5 iunie 2019

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate privind Hotărârea Senatului nr. 20/2019 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea sesizării de neconstituționalitate a Hotărârii Senatului nr. 20/2019 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională, sesizare formulată de Grupul parlamentar al Partidului Uniunea Salvați România din Senat.

2. Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.878 din 14 mai 2019 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.343L/2/2019.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate se susține că hotărârea criticată contravine art. 144 din Constituție coroborat cu art. 62 din Legea nr. 47/1992, întrucât domnul Cristian Deliorga, odată validat de plenul Senatului, pentru a evita starea de incompatibilitate, avea obligația depunerii demisiei din calitatea de magistrat până la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii de numire în funcția de judecător al Curții Constituționale. Or, deși Hotărârea Senatului nr. 20/2019 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, domnul Cristian Deliorga continuă să ocupe funcția de judecător la Curtea de Apel Constanța. Prin urmare, întrucât nu a demisionat din calitatea de judecător, se consideră că domnul Cristian Deliorga se află într-o vădită stare de incompatibilitate, contrar art. 144 din Constituție.

4. Se arată că obligația de a respecta legea revine atât persoanelor fizice și juridice, cât și Parlamentului în privința modului de exercitare a atribuțiilor sale, inclusiv în ceea ce

privește numirea judecătorilor la Curtea Constituțională. Cu privire la valorizarea normelor legale în cadrul controlului de constituționalitate a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, ale plenului Senatului și ale plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, se face trimitere la Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012.

5. Astfel, potrivit art. 5 alin. (5) teza a doua din Legea nr. 47/1992, candidații trebuie audiați de comisia juridică și de plenul Camerei competente; acest text legal are caracter imperativ, conținutul său fiind subsumat unui scop de interes public, respectiv evaluarea competențelor profesionale ale candidaților în vederea numirii unuia dintre aceștia, prin votul exprimat de plenul Camerei competente, în funcția de judecător al Curții Constituționale. În aceste condiții, se susține că hotărârea criticată contravine art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât la reuniunea Comitetului liderilor grupurilor parlamentare din Senat, premergătoare ședinței plenului Senatului din data de 7 mai 2019, s-a decis prin vot să nu aibă loc o audiere a candidaților, ci o simplă prezentare a acestora. Se menționează că reprezentantul Partidului Uniunea Salvați România în Comitetul liderilor grupurilor parlamentare din Senat și-a exprimat opoziția față de această decizie. În consecință, se apreciază că hotărârea luată de Comitetul liderilor grupurilor parlamentare din Senat nu poate acoperi nerespectarea legii de către plenul Senatului, care avea obligația audierii candidaților pentru funcția de judecător la Curtea Constituțională. Prin urmare, se susține că hotărârea criticată încalcă art. 5 alin. (5) teza a doua din Legea nr. 47/1992 și principiul constituțional al legalității, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție.

6. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președintelui Senatului pentru a comunica punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului.

7. **Președintele Senatului** a comunicat punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, prin care se solicită respingerea sesizării de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

8. Se susține că starea de incompatibilitate rezultă din exercitarea efectivă și simultană a două funcții/activități pe care legiuitorul le consideră expres ca fiind incompatibile. Incompatibilitatea nu se confundă cu lipsa vocației unei persoane de a ocupa (prin numire sau alegere) o anumită funcție publică. Legiuitorul constituant a stabilit în art. 144 din Constituție regimul de incompatibilitate pentru judecătorii constituționali, interzicând acestora să cumuleze mandatul de judecător al Curții Constituționale cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul juridic universitar. Logica textelor legale cuprinse în Legea nr. 47/1992, referitoare la incompatibilitățile judecătorilor, are în vedere situația în care un judecător constituțional a intrat în exercițiul mandatului; or, în situația avută în vedere în prezenta cauză, domnul Cristian Deliorga nu a intrat încă în exercițiul mandatului, acesta aparținând în continuare unui alt judecător, și nici nu a prestat jurământul de credință prevăzut la art. 63 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Având în vedere art. 63 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 47/1992, domnul Cristian Deliorga poate intra într-o stare de incompatibilitate cu funcția sa de judecător constituțional numai de la data intrării sale efective în exercițiul mandatului.

9. Se arată că audierea vizează verificarea condițiilor obiective și subiective pe care un candidat la o funcție publică trebuie să le întrunească pentru a fi numit de forul legislativ în funcția respectivă. Se susține că, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că audierea este o condiție de procedură parlamentară în privința căreia Parlamentul are o marjă de apreciere din rațiuni de flexibilitate și suplete a procedurii (Decizia nr. 433 din 21 iunie 2018). Totodată, prin aceeași decizie, Curtea a mai reținut că, în virtutea autonomiei parlamentare de care se bucură cele două Camere ale Parlamentului, acestea își pot organiza modul de lucru într-un mod corespunzător și adaptat cerințelor procedurilor parlamentare.

10. Astfel, audierea are caracter de act procedural preliminar, pregătit al unei dezbateri parlamentare în care Senatul urmează să numească un judecător la Curtea Constituțională. Audierea nu intră în categoria de dezbateri parlamentară, care presupune susținerea unor puncte de vedere controversate, dezacord politic, confruntare de poziții și, în ultimă instanță, exprimarea unei voințe politice clare, finalizată prin vot. Rezultă că audierea are un caracter mai mult tehnic și urmărește verificarea îndeplinirii condițiilor legale, precum și a aptitudinilor unei persoane pentru ocuparea și exercitarea unei anumite funcții publice.

11. În practica numirii judecătorilor constituționali de către Senat au fost frecvente situațiile în care candidații pentru funcția de judecător al Curții Constituționale nu au mai fost audiați în plenul acestei Camere; astfel, doamna Iulia Antoanella Motoc nici nu a fost prezentă în plenul Senatului la 14 iunie 2010 când a fost numită judecător constituțional; domnul Toni Greblă și doamna Mona-Maria Pivniceru nu au fost audiați în ședința de plen. De asemenea, nici doamna Simona-Maya Teodoroiu, numită judecător constituțional prin Hotărârea Senatului nr. 10 din 18 februarie 2015, nu a mai fost audiată în plenul Senatului, iar exemplele pot continua.

12. Se poate susține că lipsa audierii în plenul Senatului a candidaților la funcția de judecător constituțional este un obicei repetat întocmai, pe parcursul unei perioade relativ îndelungate, care a conturat o cutumă parlamentară *praeter legem*, întărită și de dispoziția regulamentară a art. 143 alin. (3) teza a doua din Regulamentul Senatului, potrivit căreia „candidații vor fi invitați și la dezbaterile în plen a raportului, iar Senatul poate hotărî audierea lor și în plen”.

13. Așa cum rezultă din stenograma ședinței Senatului din data de 7 mai 2019, în proiectul ordinii de zi, la pct. 3 era înscrisă

„Numirea unui judecător la Curtea Constituțională”, fără nicio altă mențiune referitoare la audierea candidaților, iar înainte de a se intra în dezbaterile pct. 3, președintele de ședință, domnul senator Iulian-Claudiu Manda, a invitat la tribună liderii grupurilor parlamentare pentru discuții pe marginea procedurii de numire, după care a precizat: „Discuția cu liderii de grup a fost ca, după ce vom prezenta raportul comisiei, fiecare grup parlamentar va avea o intervenție de maximum trei minute și va trebui să desemneze și un reprezentant în Comisia de numărare a voturilor”. Din stenograma ședinței Senatului nu rezultă că s-ar fi exprimat vre o obiecție din partea vreunui grup parlamentar față de această procedură. Prin urmare, renunțarea la procedura audierii celor doi candidați (candidatul grupului parlamentar al Uniunii Salvați România nu a fost prezent nici la audierea din comisia parlamentară de specialitate) a fost rezultatul unei înțelegeri politice, care întărește și mai mult cutuma parlamentară anterferită. Discuția cu liderii de grup în sensul de a se interveni pentru maximum trei minute nu înseamnă că acestora li s-a interzis să pună întrebări candidaților și să fie audiați, potrivit legii, în condițiile în care cei doi candidați erau prezenți în sala de plen a Senatului pe parcursul întregii desfășurări a lucrărilor.

14. La termenul de judecată fixat pentru data de 29 mai 2019, Curtea a dispus amânarea dezbaterilor asupra cauzei pentru data de 5 iunie 2019, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. l) din Constituție și ale art. 1, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

16. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Hotărârea Senatului nr. 20/2019 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 7 mai 2019, potrivit căreia: „*Articol unic. — Domnul Cristian Deliorga se numește în funcția de judecător la Curtea Constituțională, pentru un mandat de 9 ani, ca urmare a încetării mandatului doamnei judecător Simona Maya Teodoroiu, prin expirarea, la data de 15 iunie 2019, a termenului pentru care a fost numită.*”

17. Autorul sesizării invocă, în susținerea acesteia, prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind respectarea Constituției și a legilor și art. 144 privind incompatibilitățile funcției de judecător al Curții Constituționale. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 5 alin. (5) teza a treia (și nu a doua, cum în mod greșit se indică) și art. 62 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit cărora „Candidaturile se pot depune la Comisia juridică de grupurile parlamentare, de deputați și de senatori. Fiecare candidat va depune «curriculum vitae» și actele doveditoare că îndeplinește condițiile prevăzute de Constituție. *Candidații vor fi audiați de comisie și de plenul Camerei.* Raportul Comisiei juridice se va referi, motivat, la toți candidații.”; respectiv „*Numirea judecătorilor, în condițiile prezentei legi, se poate face numai cu acordul prealabil, exprimat în scris, al candidatului. În cazul în care candidatul ocupă o funcție incompatibilă cu aceea de judecător al Curții Constituționale sau face parte dintr-un partid politic, acordul trebuie să cuprindă angajamentul candidatului de a demisiona, la data numirii, din acea funcție sau din partidul politic al cărui membru este.*”

18. Examinând sesizarea de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 146 lit. l) din Constituție coroborat cu art. 27 din Legea nr. 47/1992, atât sub aspectul titularului dreptului de sesizare, și anume un grup parlamentar, cât și sub aspectul obiectului sesizării, respectiv Hotărârea Senatului nr. 20/2019.

19. Referitor la obiectul hotărârilor Parlamentului care pot fi supuse controlului de constituționalitate întemeiat pe art. 146 lit. l) din Constituție coroborat cu art. 27 din Legea nr. 47/1992, în jurisprudența sa, Curtea a analizat și alte condiții de admisibilitate a sesizării, care nu sunt explicit prevăzute de lege, dar care au fost create pe cale jurisprudențială (Decizia nr. 65 din 23 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 11 aprilie 2019, paragrafele 24—27). Astfel, o condiție de admisibilitate a sesizărilor privind neconstituționalitatea hotărârilor Parlamentului o reprezintă relevanța constituțională a obiectului acestor hotărâri. Curtea a constatat că pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional (a se vedea, în acest sens, deciziile nr. 53 și 54 din 25 ianuarie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012). Prin Decizia nr. 251 din 30 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 21 mai 2014, paragraful 15, Curtea a stabilit că textul art. 27 din Legea nr. 47/1992 nu instituie vreo diferențiere între hotărârile care pot fi supuse controlului Curții Constituționale sub aspectul domeniului în care au fost adoptate sau sub cel al caracterului normativ sau individual, ceea ce înseamnă că toate aceste hotărâri sunt susceptibile a fi supuse controlului de constituționalitate — *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*. În consecință, sesizările de neconstituționalitate care vizează asemenea hotărâri sunt *de plano* admisibile. *În cauza de față, hotărârea criticată are caracter individual și vizează numirea unui judecător la Curtea Constituțională, instituție de rang constituțional, astfel că această condiție de admisibilitate este îndeplinită.*

20. Curtea a mai stabilit că, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate întemeiată pe art. 146 lit. l) din Constituție coroborat cu art. 27 din Legea nr. 47/1992, norma de referință trebuie să fie de rang constituțional, pentru a se putea analiza dacă există vreo contradicție între hotărârile menționate la art. 27 din Legea nr. 47/1992, pe de o parte, și exigențele procedurale și substanțiale impuse prin Constituție, pe de altă parte. Așadar, criticile formulate trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu una legală ori regulamentară. Prin urmare, toate hotărârile plenului Camerei Deputaților, ale plenului Senatului și ale plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului pot fi supuse controlului de constituționalitate, dacă în susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate dispoziții cuprinse în Constituție. Invocarea acestor dispoziții nu trebuie să fie formală, ci efectivă (Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012 și Decizia nr. 628 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, paragraful 15). Curtea a mai reținut, în privința hotărârilor care prin obiectul lor vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional, că norma de referință, în cadrul controlului de constituționalitate exercitat, poate fi atât o dispoziție de rang constituțional, cât și una infraconstituțională, ținând cont de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. O atare orientare a Curții este dată de domeniul de maximă importanță în care intervin aceste hotărâri — autorități și instituții de rang constituțional —, astfel încât și protecția constituțională oferită autorităților sau instituțiilor

fundamentale ale statului trebuie să fie una în consecință. Prin urmare, hotărârile plenului Camerei Deputaților, ale plenului Senatului și ale plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului care vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional pot fi supuse controlului de constituționalitate, chiar dacă actul normativ pretins încălcat are valoare infraconstituțională. *Întrucât, în cauză, criticile formulate sunt raportate fie la texte constituționale cu caracter generic coroborate cu texte de natură legală, fie la texte constituționale având un conținut normativ specific, acestea urmează a fi analizate pe fond în măsura în care ele se constituie în veritabile critici de neconstituționalitate a căror soluționare ține de competența Curții Constituționale.*

21. Astfel, cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la art. 1 alin. (5) din Constituție, în sensul că la reuniunea Comitetului liderilor grupurilor parlamentare din Senat, premergătoare ședinței plenului Senatului din data de 7 mai 2019, s-a decis prin vot să nu aibă loc o audiere a candidaților, ci o simplă prezentare a acestora, contrar art. 5 alin. (5) teza a treia din Legea nr. 47/1992, în condițiile în care reprezentantul Partidului Uniunea Salvați România în Comitetul liderilor grupurilor parlamentare din Senat și-a exprimat opoziția față de această decizie, Curtea reține că art. 5 alin. (5) teza a treia din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Candidații vor fi audiați de comisie și de plenul Camerei*”, stabilește o obligație de audiere a candidaților, fără a impune *volens nolens* ca audierea să fie realizată, în mod obligatoriu, fie la nivelul Comisiei, fie la cel al Plenului ori atât la nivelul Comisiei, cât și la cel al Plenului.

22. Curtea, în jurisprudența sa (Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012), a statuat că comisiile permanente sunt organe interne de lucru ale Camerelor Parlamentului, a căror activitate are caracter pregăitor pentru a oferi forului deliberativ toate elementele necesare adoptării deciziei (a se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 48 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 21 mai 1994). Comisiile se constituie dintr-un număr restrâns de deputați sau senatori, specializați pe un anumit domeniu, cu o componentă și o structură care respectă configurația politică a fiecărei Camere. Dezbaterile specializate care au loc în cadrul ședințelor comisiilor se finalizează cu întocmirea de rapoarte sau avize care au rolul de a pregăti și facilita desfășurarea lucrărilor Camerelor, respectiv a dezbaterilor care vor avea loc în plenul acestora. Necesitatea creării acestor organe de lucru a fost impusă de asigurarea eficienței activității unui corp deliberativ numeros. Din această perspectivă, rolul comisiilor în activitatea parlamentară este unul foarte important, ele asigurând pregătirea deciziilor plenului în scopul exercitării prerogativelor ce decurg din dreptul de informare, dreptul de control sau dreptul de anchetă ale Parlamentului. Dat fiind caracterul de organe de lucru interne al comisiilor parlamentare, natura juridică a rapoartelor sau a avizelor adoptate de acestea este cea a unui act preliminar, cu caracter de recomandare, adoptat în scopul de a sugera o anumită conduită, sub aspect decizional, plenului fiecărei Camere sau al Camerelor reunite. Rapoartele și avizele au caracter obligatoriu numai sub aspectul solicitării lor, nu și din perspectiva soluțiilor pe care le propun, Senatul și Camera Deputaților fiind singurele corpuri deliberative prin care Parlamentul își îndeplinește atribuțiile constituționale.

23. Potrivit art. 144 din Regulamentul Senatului, „(1) *Numirile, confirmările sau avizele pentru numiri în funcții care, potrivit Constituției și legii, se fac de către Senat se supun dezbaterii Senatului pe baza raportului Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări.* (2) *În vederea întocmirii raportului, comisia va examina propunerile de numiri, confirmări sau avize, având dreptul de a chema pentru audiere candidații.* (3) *Candidații vor fi invitați și la dezbaterile în plen a raportului, iar Senatul poate hotărî audierea lor și în plen*”. Autonomia

regulamentară de care beneficiază cele două Camere ale Parlamentului, în temeiul dispozițiilor constituționale prevăzute de art. 64 alin. (1), le dă dreptul acestora de a dispune cu privire la propria organizare și procedurile de desfășurare a lucrărilor parlamentare (Decizia nr. 209 din 7 martie 2012).

24. Curtea, în jurisprudența sa (Decizia nr. 433 din 21 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 617 din 18 iulie 2018, paragraful 38, sau Decizia nr. 434 din 21 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 617 din 18 iulie 2018, paragraful 30), analizând o critică de neconstituționalitate raportată la lipsa audierii persoanei în cauză în cadrul comisiilor permanente de specialitate, a constatat că, în virtutea autonomiei parlamentare de care se bucură cele două Camere ale Parlamentului, acestea își pot organiza modul de lucru într-un mod corespunzător și adaptat cerințelor procedurilor parlamentare. De aceea, în ipoteza în care comisiile comune de specialitate au considerat că sunt lămurite cu privire la condițiile de numire a candidaților (capacitate deplină de exercițiu; studii superioare absolvite cu diplomă de licență; lipsa antecedentelor penale și buna reputație; activitate recunoscută în domeniul apărării drepturilor omului și combaterii discriminării; nu a fost agent sau colaborator al poliției politice comuniste; nu a colaborat cu organele de securitate și nu a aparținut acestora), ele pot proceda la întocmirea avizului comun, chiar fără să se fi realizat audierea. Audierea vizează verificarea condițiilor subiective (în cazul respectiv, activitatea recunoscută în domeniul apărării drepturilor omului și combaterii discriminării) și poate fi omisă dacă din actele depuse rezultă cu claritate îndeplinirea acestei condiții. Este o condiție de procedură parlamentară în privința căreia Parlamentul are o marjă de apreciere din rațiuni de flexibilitate și suplețe a procedurii.

25. În consecință, Curtea constată că aspectele învederate țin, în realitate, de modul de desfășurare a procedurii parlamentare. Revine Senatului competența de a interpreta art. 5 alin. (5) teza a treia din Legea nr. 47/1992 în corelare cu art. 144 alin. (3) din Regulamentul Senatului, astfel că audierea candidaților propuși pentru funcția de judecător la Curtea Constituțională poate fi realizată în ședința de plen a Senatului numai în condițiile în care plenul Senatului consideră că raportul prezentat nu este suficient pentru a evalua candidații. În caz contrar, este suficientă prezentarea în plenul Senatului a raportului comisiei de specialitate care include evaluarea audierii candidaților, indiferent sub forma în care audierea a avut loc. În cauză s-a prezentat raportul antereferit, acordându-se, în același timp, și posibilitatea reprezentanților grupurilor parlamentare care au susținut cei trei candidați să realizeze o prezentare a candidaturilor propuse, ceea ce se subsumează ipotezelor de lucru ce se pot desprinde din interpretarea normelor juridice anterior menționate. Mai mult, astfel cum reiese din punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, candidații propuși de grupurile parlamentare ale Partidului Social Democrat și Partidului Național Liberal au fost prezenți la ședința de plen a Senatului, fără ca reprezentanții vreunui grup parlamentar, inclusiv cel al Partidului Uniunea Salvați România (al cărui candidat nu a fost prezent nici la ședința comisiei juridice, nici la ședința plenului Senatului), să fi solicitat audierea acestora. Astfel, deși în cursul ședinței Senatului din 7 mai 2019 niciun grup parlamentar nu a solicitat audierea candidaților în plenul Senatului, după adoptarea hotărârii de numire se impută faptul că acești candidați nu au fost audiați în plen, ceea ce demonstrează că, în cauză, nu se pune problema constituționalității hotărârii adoptate, ci a modului de desfășurare a procedurii parlamentare.

26. Curtea, în jurisprudența sa, în mod constant a subliniat faptul că nu este competentă să se pronunțe asupra modului de aplicare a regulamentelor (a se vedea Decizia nr. 44 din 8 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 10 august 1993, Decizia nr. 68 din 23 noiembrie 1993,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 19 ianuarie 1994, Decizia nr. 22 din 27 februarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 7 aprilie 1995, Decizia nr. 98 din 15 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 11 martie 2005, Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 260 din 8 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2015, paragraful 18, sau Decizia nr. 128 din 6 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 8 martie 2019, paragraful 30).

27. Curtea nu își poate extinde controlul și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, întrucât ar încălca însuși principiul autonomiei regulamentare al celor două Camere, instituit prin art. 64 alin. (1) teza întâi din Constituție. În virtutea acestui principiu fundamental, aplicarea regulamentului este o atribuție a Camerelor Parlamentului, așa încât contestațiile deputaților/senatorilor privind actele concrete de aplicare a prevederilor regulamentului sunt de competența exclusivă a Camerelor Parlamentului, aplicabile, în acest caz, fiind căile și procedurile parlamentare stabilite prin propriul regulament (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 128 din 6 martie 2019, paragraful 30).

28. Curtea reține că, de principiu, în lipsa unei prevederi constituționale exprese și în temeiul autonomiei de care se bucură, Senatul, prin votul pe care îl dă asupra proiectului de hotărâre, acoperă viciile regulamentare de procedură ale acesteia, Curtea neavând competența ca ea însăși să cerceteze și să determine starea de fapt pentru ca din constatările astfel efectuate să stabilească starea de constituționalitate a normei regulamentare (Decizia nr. 467 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 754 din 28 septembrie 2016, paragraful 42). O atare concluzie se impune cu atât mai mult cu cât nicio normă constituțională nu impune exigențe procedurale cu privire la modul în care se desfășoară audierea candidaților pentru diverse funcții publice.

29. *Prin urmare, în cauza de față, având în vedere că se invocă aspecte ce țin de procedura parlamentară, respectiv de coroborarea art. 5 alin. (5) teza a treia din Legea nr. 47/1992 cu art. 144 din Regulamentul Senatului, ipoteză în care Senatul are o largă marjă de apreciere, nu se poate reține incidența art. 1 alin. (5) din Constituție, invocarea sa fiind formală.*

30. Se mai susține că hotărârea criticată contravine art. 144 din Constituție coroborat cu art. 62 din Legea nr. 47/1992, întrucât domnul Cristian Deliorga, odată validat de plenul Senatului, pentru a evita starea de incompatibilitate, avea obligația depunerii demisiei din calitatea de magistrat până la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii de numire în funcția de judecător al Curții Constituționale.

31. Potrivit art. 68 alin. (1) din Legea nr. 47/1992: „(1) *Cu 3 luni înainte de expirarea mandatului fiecărui judecător, președintele Curții sesizează pe președintele Camerei Parlamentului care a numit judecătorul sau, după caz, pe Președintele României, solicitându-l să numească un altul în locul lui; numirea trebuie efectuată cu cel puțin o lună înainte de încetarea mandatului judecătorului predecesor.*” Conform art. 62 din Legea nr. 47/1992, „*Numirea judecătorilor, în condițiile prezentei legi, se poate face numai cu acordul prealabil, exprimat în scris, al candidatului. În cazul în care candidatul ocupă o funcție incompatibilă cu aceea de judecător al Curții Constituționale sau face parte dintr-un partid politic, acordul trebuie să cuprindă angajamentul candidatului de a demisiona, la data numirii, din acea funcție sau din partidul politic al cărui membru este.*” Potrivit art. 63 din Legea nr. 47/1992, „(1) *Judecătorii Curții Constituționale vor depune, în fața Președintelui României și a președinților celor două Camere ale Parlamentului, următorul jurământ: «Jur să respect și să apăr Constituția, îndeplinindu-mi cu bună-credință și fără părtinire obligațiile de judecător al Curții Constituționale. Așa să-mi ajute*

Dumnezeu!». (2) *Jurământul se depune individual. Judecătorii Curții își vor exercita funcția de la data depunerii jurământului”.*

32. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că reglementarea prin Constituție a procedurii de desemnare a judecătorilor constituționali constituie o garanție a independenței acestora și a exercitării cu imparțialitate a atribuțiilor ce le revin conform Legii fundamentale. Această funcție este una de rang înalt în cadrul autorităților statului, rolul său fundamental derivând din competențele care revin Curții Constituționale, unica autoritate de jurisdicție constituțională în România, menită să garanteze supremația Constituției. Dezvoltând normele constituționale, dispozițiile Legii nr. 47/1992 prevăd procedura de numire de către Parlament a judecătorilor constituționali, respectiv numirea persoanelor care au întrunit votul majorității membrilor fiecărei Camere, la propunerea birourilor permanente și pe baza recomandării comisiilor juridice, sau desemnarea judecătorilor constituționali de către Președintele României, caz în care autoritatea decizională este una individuală, iar nu colectivă ca în cazul Parlamentului. Numirea se face în temeiul prevederilor constituționale și legale, prin hotărâre a Camerei Deputaților sau a Senatului, respectiv prin decret al Președintelui României. Ultima etapă a procedurii de numire o reprezintă depunerea jurământului în fața Președintelui României și a președinților celor două Camere ale Parlamentului, moment care marchează începerea mandatului de judecător (a se vedea Decizia nr. 459 din 16 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 30 septembrie 2014, paragrafele 35—40, sau Decizia nr. 136 din 20 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 4 mai 2018, paragraful 29).

33. Prin urmare, Curtea reține că procedura de numire în funcția de judecător al Curții Constituționale se realizează într-un interval de 3 luni anterior expirării mandatului judecătorului înlocuit, indiferent de titularul dreptului de numire. Procedura de numire realizată de cele două Camere ale Parlamentului parcurge mai multe etape, și anume: depunerea candidaturilor, însoțite de un „*curriculum vitae*” și actele doveditoare privind îndeplinirea condițiilor prevăzute de Constituție, audierea candidaților, întocmirea raportului de către comisia juridică, adoptarea hotărârii de numire și depunerea jurământului. Prin urmare, acordul care trebuie să cuprindă angajamentul candidatului de a demisiona, la data numirii, din acea funcție sau din partidul politic al cărui membru este nu se referă la data adoptării hotărârii de numire, ci *la data numirii în funcție, dată începând cu care se poate depune jurământul.*

34. Potrivit art. 144 din Constituție, „*Funcția de judecător al Curții Constituționale este incompatibilă cu oricare altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din*

învățământul juridic superior”. Or, persoana în cauză nu este numită în funcția de judecător al Curții Constituționale de la data emiterii/adoptării/publicării decretului/hotărârii de numire, ci de la data prevăzută în decretul/hotărârea de numire, iar, în lipsa unei asemenea date, de la data la care poate depune jurământul prevăzut de art. 63 din Legea nr. 47/1992, ca urmare a încetării mandatului judecătorului în locul căruia a fost numit. Curtea reține că dobândirea calității de judecător al Curții Constituționale are loc la data numirii astfel determinată, în timp ce intrarea în exercițiul mandatului are loc la data depunerii jurământului. Astfel, regimul incompatibilităților reglementat de art. 144 din Constituție se raportează la data numirii în funcție, și nu la data emiterii/adoptării/publicării decretului/hotărârii de numire ori la data intrării în exercițiul mandatului.

35. Rezultă că pe perioada cuprinsă între data adoptării hotărârii de numire de către Camera Parlamentului și data numirii în funcția de judecător al Curții Constituționale nu se aplică regimul incompatibilităților reglementat de art. 144 din Constituție. O teză contrară ar duce la concluzia — greșită — că în intervalul temporal cuprins între data adoptării hotărârii de numire și data numirii în funcție, interval care poate fi de maximum trei luni, persoana în cauză, deși nu a fost numită în funcția de judecător al Curții Constituționale, nu poate exercita nicio altă funcție incompatibilă cu aceasta, ceea ce ar contraveni chiar art. 144 din Constituție, potrivit căruia judecătorul Curții Constituționale, așadar, persoana numită în funcția de judecător al Curții Constituționale, are regimul incompatibilităților prevăzut de această normă constituțională, și nu persoana care este numită judecător al Curții Constituționale sub condiția suspensivă a trecerii unui interval temporar predeterminat.

36. Din modul de formulare al articolului unic al Hotărârii Senatului nr. 20/2019, se înțelege foarte clar că jurământul poate fi depus începând cu data de 15 iunie 2019, în condițiile în care mandatul judecătorului înlocuit, doamna judecător Simona-Maya Teodoroiu, fiind unul pe ani și calculat potrivit regulilor de drept public (cu privire la modul de calcul al termenelor în dreptul public a se vedea Decizia nr. 233 din 20 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 28 decembrie 1999, Decizia nr. 89 din 26 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 19 februarie 2010, sau Decizia nr. 619 din 11 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 4 ianuarie 2017, paragraful 47), durează până în data de 14 iunie 2019 inclusiv. Rezultă, astfel, că domnul Cristian Deliorga este numit judecător al Curții Constituționale începând cu data de 15 iunie 2019, iar starea sa de incompatibilitate nu trebuie să existe de la data menționată.

37. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. c) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.c), al art. 27 alin. (1) și al art. 28 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate formulată și constată că Hotărârea Senatului nr. 20/2019 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

privind încetarea concesiunii acordate prin Licența de concesiune nr. 2.824/2001 pentru exploatarea resurselor de nisip și pietriș în perimetrul Bulci Est, județul Arad, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „DRUMCO” — S.A., aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 200/2004

Având în vedere:

- art. 31 lit. b) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare;
- Referatul Direcției generale gestionare, evaluare și concesionare resurse/rezerve minerale. Integrare europeană nr. 300.385 din 20.05.2019,
- în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următoarea decizie:

Art. 1. — Concesiunea acordată prin Licența de concesiune nr. 2.824/2001 pentru exploatarea resurselor de nisip și pietriș în perimetrul Bulci Est, județul Arad, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „DRUMCO” — S.A., cu sediul în Timișoara, str. Dr. Aurel Păunescu Podeanu nr. 147, județul Timiș, aprobată prin

Hotărârea Guvernului nr. 200/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 25 februarie 2004, încetează la data publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gigi Dragomir

București, 10 iunie 2019.
Nr. 52.

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

privind încetarea concesiunii acordate prin Licența de concesiune nr. 1.548/2000 pentru exploatarea resurselor de nisip și pietriș în perimetrul Galtiu, județul Alba, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „APULLUM CONS” — S.A., aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.819/2004

Având în vedere:

- art. 34 lit. b) și g) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare;
- Referatul Direcției generale gestionare, evaluare și concesionare resurse/rezerve minerale. Integrare europeană nr. 300.429 din 24.05.2019,
- în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următoarea decizie:

Art. 1. — Concesiunea acordată prin Licența de concesiune nr. 1.548/2000 pentru exploatarea resurselor de nisip și pietriș în perimetrul Galtiu, județul Alba, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „APULLUM CONS” — S.A., cu sediul în municipiul Alba, Str. Clujului nr. 27, județul Alba, aprobată prin

Hotărârea Guvernului nr. 1.819/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.032 din 8 noiembrie 2004, încetează la data publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gigi Dragomir

București, 10 iunie 2019.
Nr. 53.

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN**privind stabilirea criteriilor sectoriale și pragurilor critice aferente acestora, necesare identificării și desemnării infrastructurilor critice naționale, aferente subsectorului „Situații de urgență” din cadrul sectorului „Securitate națională”**

În temeiul art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2010 privind identificarea, desemnarea și protecția infrastructurilor critice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 18/2011, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă criteriile sectoriale și pragurile critice aferente acestora, necesare identificării și desemnării infrastructurilor critice naționale, pentru subsectorul „Situații de urgență” din cadrul sectorului „Securitate națională”, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin și care se comunică structurilor interesate din Ministerul Afacerilor Interne.

Art. 2. — Structurile aparatului central, unitățile și instituțiile subordonate Ministerului Afacerilor Interne cu atribuții în subsectorul „Situații de urgență” din cadrul sectorului „Securitate națională” pun în aplicare prevederile prezentului ordin, în scopul identificării și desemnării infrastructurilor critice naționale din domeniul de competență specific.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 14 iunie 2019.
Nr. 70.

*) Anexa nu se publică, deoarece conține informații clasificate.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

